

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania H. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Ł.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu
działalności gospodarczej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 lipca 2006 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł.
z dnia 19 października 2005 r., sygn. akt III AUa .../04,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 października 2005 r. Sąd Apelacyjny w Ł. II Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z apelacji organu rentowego zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. z dnia 29 grudnia 2003 r., i oddalił odwołanie oraz apelację wnioskodawcy.

Wnioskodawca skargą kasacyjną z dnia 10 lutego 2006 r. zaskarżył powyższy wyrok w całości i wniósł o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę wyroku i wydanie orzeczenie co do istoty sprawy przez przyznanie wnioskodawcy prawa do renty, a także o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Skarga kasacyjna została oparta na zarzucie naruszenia następujących przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy: art. 233 § 1, art. 244 i 245 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. W aktualnie obowiązującym modelu skargi kasacyjnej, traktowanej jako nadzwyczajny środek odwoławczy, w istotny sposób ograniczono dostępność skargi kasacyjnej pod względem dopuszczalnych jej podstaw. Pomimo pozostawienia w art. 398³ § 1 k.p.c. możliwości zaskarżenia orzeczenia z powodu naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz z powodu naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, zakres tych zarzutów w odniesieniu do wszystkich podmiotów uprawnionych do wniesienia skargi kasacyjnej został ograniczony (wyrok SN z 24 lutego 2006 r., sygn. akt II CSK 136/05; wyrok SN z 16 marca 2006 r., sygn. akt III CSK 17/06; postanowienie SN z 20 grudnia 2005 r., sygn. akt V CSK 171/05; postanowienie SN z 23 września 2005 r., sygn. akt III CSK 13/05).
2. Zgodnie bowiem z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Oznacza to jednoznaczne określenie funkcji Sądu Najwyższego jako sądu prawa, który rozpoznając skargę kasacyjną w granicach jej podstaw jest związany z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (wyrok SN z 24 lutego 2006 r., sygn. akt II CSK 136/05; wyrok SN z 16 marca 2006 r., sygn. akt III CSK 17/06; postanowienie SN z 20 grudnia 2005 r., sygn. akt V CSK 171/05; postanowienie SN z 23 września 2005 r., sygn. akt III CSK 13/05).
3. Treść i kompozycja art. 393³ k.p.c. wskazują więc, że jakkolwiek generalnie dopuszczalne jest oparcie skargi kasacyjnej na podstawie naruszenia przepisów postępowania, to jednak z wyłączeniem zarzutów dotyczących

ustalenia faktów lub oceny dowodów, choćby naruszenie odnośnych przepisów mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (postanowienie SN z dnia 23 września 2005 r., sygn. akt III CSK 13/05). Wyłączenie w art. 398³ § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c. (wyrok SN z 24 lutego 2006 r., sygn. akt II CSK 136/05; wyrok SN z 16 marca 2006 r., sygn. akt III CSK 17/06; postanowienie SN z 20 grudnia 2005 r., sygn. akt V CSK 171/05; postanowienie SN z 23 września 2005 r., sygn. akt III CSK 13/05).

4. Osnowa i uzasadnienie skargi kasacyjnej wniesionej przez wnioskodawcę wskazują jednoznacznie, że została ona oparta wyłącznie na zarzutach dotyczących ustaleń i oceny dowodów. Skarga kasacyjna nie została zatem oparta na ustawowej podstawie. Dlatego bez względu na wagę zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej, Sąd Najwyższy nie może w postępowaniu kasacyjnym zająć się wadliwością zastosowania przez sąd drugiej instancji art. 233 § 1, art. 244 i 245 oraz art. 328 § 2 k.p.c. W konsekwencji, oparcie skargi wyłącznie na takich zarzutach, skutkuje jej odrzuceniem w myśl art. 398⁶ k.p.c. (postanowienie SN z 6 grudnia 2005 r., sygn. akt I CSK 66/05; wyrok SN z 16 marca 2006 r., sygn. akt III CSK 17/06; postanowienie SN z 20 grudnia 2005 r., sygn. akt V CSK 171/05; postanowienie SN z 23 września 2005 r., sygn. akt III CSK 13/05).
5. Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

Teza

Skarga kasacyjna oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia art. 233 § 1, art. 244 i 245 oraz art. 328 § 2 k.p.c. podlega odrzuceniu.